ఊర్వశీ పురూరవ

అవును. సందేహంలేదు. నావేపే చూస్తోంది. మళ్ళీ ఆ కళ్ళలో అదే చల్లదనం, ఆహ్వానం, ఆతృత, ఆశ-

నిర్ఘాంతపోయి చూస్తూ నిలబడ్డాను. అయినా భయం-ఏమవుతుందోనని. మళ్ళీ ఒక్కక్షణం ... ఈసారి నేననుకొన్నట్టే అయింది.

మళ్ళీ హఠాత్తుగా ఎవరో కన్పించారు పక్కన.

గుండె ఝల్లుమంది.

చటుక్కున పక్కకి తప్పుకొన్నాను.

భగవాన్! ఎంత విచిత్రమయింది స్త్రీ మనస్సు!

◆ ◆ ◆

ఆమెని చూస్తే వెన్నెల గుర్తుకొస్తుంది. అంత తెలుపు శరీరం. వెన్నెట్లో దీపశిఖను ఎత్తి పట్టుకొన్నట్టు నుదుటిని వెలిగిస్తూ ఎఱ్ఱటిబొట్టు. ఇక ఆ కళ్ళు - భరించలేనంత ఆకలీ, ఆతృతా, జీవితమాధుర్యం ఇలాగే వుంటుందని తెలిసినప్పటి గర్వం-ఏదో సందేశాన్నిస్తున్నట్టు అటూయిటూ కదుల్తూ భయపెడతాయి. వాటిని చూస్తూంటే కొండపల్లాల్లో జారి పడే జలపాతం విసురూ, ఆ ప్రళయం గుర్తుకొస్తుంది. కాని

కన్నుల్లో వెన్నెల కురిపించి, మనస్సు భుగభుగలాడిస్తుంది. అది హృదయాల్ని కాల్చే వెన్నెల. అనుభవాలకి ఆత్రుత పడేట్టుచేసే వెన్నెల. తియ్యటి సుఖాలకి, మధురక్షణాలకి తపనపరిచే వెన్నెల, ఊరించే వెన్నెల – మండించే వెన్నెల – అంత వాడి ఆకళ్ళు.

ఆ ఇంట్లోదిగిన మూడురోజులవరకూ ఆ కిటికీ ప్రత్యేకతని గమనించలేదు నేను.

కిటికీ అవతలంతా చీకటి. ఎప్పుడన్నా దీపం వెలిగితే ఎదురుగ్గా ఊర్వశీ పురూరవ కాలెండరూ, కిటికీమీద అద్దం కనిపించేది.

కాని ఓ రోజు ఉదయాన్నే లేచిచూస్తే కిటికీదగ్గర ఆ రెండుకళ్ళూ కనిపించాయి–కళ్ళల్లో అదే ఆహ్వానం, ఆత్రుత.

కిటికీదగ్గర నిలబడి అద్దంలోకిచూసి ముఖం దువ్వుకొంటుంది. వెనక్కి వెళ్ళి కాలెండరుకు ఆనుకునిలబడి తన అందాన్ని ఊర్వశితో పోల్చుకుంటున్నట్టుంది. కనురెప్పల కింద ఏదో కదలిక విచిత్రంగా కనిపిస్తుంది కాబోలు – మళ్ళీ అద్దానికి దగ్గరగా తలవుంచి కళ్ళల్లో నీడల్ని వెదుక్కొంటుంది

నాకాశ్చర్యంవేసి అలాగే నిలబడిచూస్తే కొంతసేపటికి నన్ను గమనించి ఏం చెయ్యడానికీ తోచక దిమ్మరపోయి నిలబడిపోయింది. అప్పటి కళ్ళల్లో భయం, ముఖంలో తెలుపూ–అప్పుడే వెన్నెల గుర్తుకొచ్చింది నాకు.

నవ్వాలని, ఏదో మాట్లాడాలని నా పెదాలు ప్రయత్నం చేస్తాయి. కాని సాధ్యం కాదు.

ఏం మాట్లాడాలి?

అటూయిటూ ఎవరికోసమో వెదుక్కుంటుంది. ఎవరన్నా వస్తున్నారేమోనని భయపడుతుందిగావును. ఇట్లా నేను చూడడం తనకిష్టమేమో. లేకపోతే ఎందుకు పారిపోదు? ఇంకా సంశయంతో ఎందుకు నిలబడుతుంది?

స్త్రీలో తిరస్కారానికి అర్థం సంశయం, సంశయానికి అర్థం అంగీకారం, అంగీకారానికి అర్థం హేళనా అని నాకు తెలిసిన సైకో అనలిస్టు స్నేహితుడి సిద్ధాంతం.

ఇంకా అక్కడే నిలబడ్డది. కొంతసేపటికి నా వేపే చూడడం మానేసింది. పక్కలకే చూస్తోంది. ఆ యింట్లో చాలామంది ఉన్నారేమో! వాళ్ళు తరుచూ ఆ గదిలోకి వచ్చి పోతూంటారుగావును, లేకపోతే ఎందుకు భయం? పాపం, ఇంట్లో స్వేచ్ఛ తక్కువేమో.

కళ్ళల్లో అందాన్ని చూశాక, మాటల్లో ఆ అందాన్ని ఊహించడానికి ప్రయత్నించాను. పెదాలు ఆ కాస్తపాటి వెలుగులో సరిగ్గా కనిపించడంలేదు. ఏదైనా మాట్లాడాలను కొంటుందేమో. నాకు ఆతృత, ఉద్వేగం పెరుగుతోంది.

ఒక లిప్తలో ఆ పెదాలు కదిలించి, కళ్ళతో ఏదన్నా సందేశాన్ని అందజేస్తే తప్పిపోతుందేమోనని? ప్రాణాలు బిగబట్టి-ఆ కొద్దిక్షణాల్లో నా జీవిత మాధుర్యమంత ఇమిడిఉన్నట్టు నిలబడిపోయాను.

అలా ఎంతసేపు? ఎన్నియుగాలు?

ఇంకా ఆ గదిలో ఒంటరితనంమీద ఆ అమ్మాయికి నిశ్చయం కలగవట్టుంది. కళ్ళల్లో నిరుత్సాహం స్పష్టంగా తెలిసింది. మరోక్షణంలో కన్పించకుండా మాయమయింది.

ఎదురుగ్గా ఊర్వశికోసం చేతులుజాచి, కోరికతో, తపనతో, బాధతో, నిరీక్షణాభావంతో నీరసిస్తున్న పురూరవుడు.

ఇరవై అయిదేళ్ళ జీవితంలో స్త్రీకోసం నిరీక్షణ క్రొత్త నాకు. ప్రేమించడంలో కాదు, ప్రేమకోసం, ప్రేమించిన వ్యక్తికోసం ఎదురుచూడడం - ఆమె రానప్పటి నిరీక్షణా భారంలో ఏదో అందం ఉందనిపించింది నాకు.

రోజంతా ఆ కళ్ళమీద "మ్యూజింగ్స్"తో ఖర్చయిపోయేవి.

సృష్టిలో చాలా అన్యాయం జరిగిపోయింది. మగాడికి మాట్లాడడం ఒక్కటే భావప్రకటనకు అవకాశంగా మగాడికి మిగిల్చి, కళ్ళను పదునైన ఆయుధాలుగా, ఎక్సరే, టెలివిజన్ శక్తులతో మేళవించి సిద్ధంచేశాడు స్త్రీని భగవంతుడు. ఆ కళ్ళను సాల్వ్‌చేయడం ఓ పదిరాత్రులలో నాకు సాధ్యపడిందికాదు. స్త్రీగురించి పదిరాత్రులు ఆలోచిస్తే మగాడికి మతిపోతుంది. మగాడిగురించి పదిగంటలు ఆలోచించి స్త్రీ మతి పోగొట్టుకొంటుంది. ఆలోచనలోనూ స్త్రీదే పైచెయ్యి.

ఆమెకళ్ళను నే నర్థం చేసుకొనేలోపల నా మనస్సును ఆమె అర్థం చేసుకొన్నట్టుంది.

ఇప్పుడు ఆ కిటికీదగ్గర కనిపిస్తే నవ్వుతుంది. నాలో ఏవో రహస్యాలు అర్థమయినట్టు కళ్ళు ఆడిస్తుంది. నేను తెల్ల

బోయిచూస్తే నవ్వాపుకోలేక నోటికి కొంగు అడ్డంపెట్టుకొంటుంది.

ఎంత ఆలోచించినా ఆ ఈ ప్రవర్తనకు ఒక అర్థమంటూ కనిపించలేదు నాకు. ఏమైనా ఒక స్త్రీ తనపై శ్రద్ధను ప్రకటించడంకంటె గర్వకారణం మగాడికి మరొకటి ఉండదేమో. ఏమయినా ఆ కిటికీదగ్గర నిలబడి అటువేపు చూడడం ఒక వ్యసనంగా పరిణమించింది నాకు.

రోజూ ఆమె అనుభవిస్తున్న భయానికి, ఆ కిటికీ చుట్టుప్రక్కలకి ఎవరన్నా వస్తారేమోనని ఆమె దిక్కులు చూడటానికి అర్థం తెలిసిపోయింది. ఒకరోజు అనుకోకుండా ఓ విచిత్రమయిన సంఘటన జరిగిపోయింది.

నేనలాగే నిలబడివున్నాను. ఆమె ఎదురుగా సన్నజాజుల్ని తలలో తురుముకొంటోంది. మధ్యమధ్య ఆకళ్ళు కిటికీని వెదుక్కొంటూనే వున్నాయి. సిగచుట్టుకుంటే పెద్ద ఆరిందాలాగ, ప్రపంచాన్ని చూసిన నిండుదనం కనిపిస్తోంది ఆమెలో. అదే ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాను.

ఆమె యింకా పక్కలకి చూస్తూనేవుంది. ఉన్నట్టుండి ఆమె పక్కకి తప్పుకొంది. ఏదో పనిమీద వెళ్ళిందనుకొన్నాను. కాని ఎవరో వృద్ధురాలు కిటికీదగ్గరకువచ్చి నావేపు చూస్తోంది. సిగ్గుతో కుంచుకపోయాను. నేనెంత తప్పు చేస్తున్నానో ఒక్కక్షణం అర్థమయింది. చటుక్కున కిటికీ తలుపులు మూసి లోపలికి వచ్చేశాను. గుండెల్లో వణుకు ప్రారంభమయింది. ఎంత పెద్దగండం తప్పిపోయింది. ఇలా ఎవరన్న

మగవాళ్లు చూస్తే బావుండదు. ఆమెభర్త ఉన్నాడేమో! ఇందుకే కాబోలు ఆమె అక్కడ నిలబడినప్పుడల్లా భయపడుతుంది. పాపం, ఈ విషయం తెలిశాక ఆ వృద్ధురాలు ఆమెను బాధపెడుతుందేమో. ఆమె అత్తగారు గావును ఇంతకూ ఆమె ఎవరో తెలియలేదు. ఎందుకలా నిలబడి చూస్తుంది?

ఒక విషయాన్నిగురించి పూర్తిగా తెలియకపోవడంలోనూ ఆకర్షణవుంది—ముఖ్యంగా స్త్రీ గురించి.

ఈసారి కాస్త జాగ్రత్తగా మెలగాలనుకొన్నాను. మర్నాడు కిటికీదగ్గర కనిపించినప్పుడు కళ్ళల్లో జాలి కనపరచబోయాను. ఆమె నాపక్క చూడడంలేదు. అద్దంలో చూసుకొంటుంది. అంతలో తలెత్తి మళ్ళీ దించుకుని తనపనిని తాను చూసుకొంటుంది. కోపంవచ్చిందేమో నా తెలివితక్కువపనికి. కిటికీదగ్గర నిలబడడంలోనూ మెలకువను ప్రదర్శించాలి మరి—నాకు చాతకావడంలేదు.

ఇక ఒక నిర్ధారణకి వచ్చాను. ఆమెకు నాతో మాట్లాడాలన్న ఆసక్తివుంది. కాని యింట్లో మనుషులంతా ఆటంకంగా వున్నారు. పోనీ ఎప్పుడన్నా ఆమెతో మాట్లాడితే బయటికి రావడానికి వీలుండదేమో. ఆమెతో మాట్లాడాలన్న ఆసక్తి రానురాను పెరగనారంభించింది.

మరి నాలుగయిదుసార్లు యిట్లాగే జరిగింది. ఓసారి కిటికీదగ్గర నిలబడితే చటుక్కున పక్కనుంచి మరెవరోవచ్చి నన్ను ఆశ్చర్యంగా చూడ నారంభించేవారు వెంటనే బయటికి తప్పుకోవలసివచ్చేది. ఆమె కిటికీదగ్గర నిలబడిన ఒంటరిక్షణాలలో దాదాపు పదిమంది నన్ను ఇలా విచిత్రంగా చూడడం,

నిరాంతపోవడంజరిగినా నేనూ చాలా ఆశాభంగం చెందాను. ఆమెకూడా చాలా నిరుత్సాహపడి వుంటుంది. ఇప్పుడిక కిటికీదగ్గర నిలబడాలంటే భయం పట్టుకొంది నాకు. కాని ఆమె మాత్రం తరుచుగా అక్కడ కనుపించేది నాకు. భయపడుతూ, రెండు పక్కలా చూసుకొంటూ అక్కడికివచ్చి నిలబడేది. నేను మాత్రం ఒక్కసారి గమనించి పక్కకి తప్పుకొనేవాడిని. కాని ఆ క్షణంలోనే ఎవరో కిటికీదగ్గర ప్రత్యక్షమయేవారు. దొంగలా దొరికిపోయేవాడిని.

మరి రెండువారాల్లో శ్రీమతిపుట్టింటినుంచి వచ్చేస్తుంది.

బ్రహ్మచర్యాన్ని గుర్తుచేసిన రెండునెలలతరువాత గార్హస్థ్యపుతీపి రెండురోజులు భోజనం లేనివాడికి తేనెలాగ ఉంటుందనిపించింది. మాలతి వచ్చాక ఆ కిటికీదగ్గర నిలబడే అవకాశం దాదాపు పోయింది. అదీగాక, ఏ విషయమన్నా మాలతి సులువుగా గ్రహించేస్తుంది. అందుకని నేనే భయపడి వూరుకొన్నాను. కాని ఎప్పుడన్నా కిటికీ తెరిస్తే నాగురించే ఎదురు చూస్తున్నట్లు ఆ కళ్లు, ఆతృత, ఆహ్వానం - ఒక్కసారి ఆమెతో మాట్లాడితే బావుణ్ణన్న కోరిక మళ్ళీ మళ్ళీ కలిగేది.

ఓ రోజు మాలతి ఎదురింటి ఆమెగురించి చెప్పడం ప్రారంభించింది. ఆమె పేరు కమలట. భర్త మిలటరీలో ఉన్నాడట. ఇక్కడ తల్లీ, తనూ, ఒక చెల్లెలు మాత్రం ఉన్నారట. డిసెంబరులో భర్తయింటికి తిరిగి వచ్చేస్తాడట.

"మరి ఆ యింట్లో అంతమంది కనిపిస్తారేం?" అని అడిగాను.

"ఎంతమంది?" అనుమానంతో అంది.

"నాకేంతెలుసు?-ఎప్పుడూ ఎవరో వచ్చిపోతుంటారు. ఆ గదినిండా మనుషులే" అన్నాను_నాకు ఆమెతో మాట్లాడే అవకాశాన్ని వీళ్ళంతా కలగనియ్యలేదన్న ఉదాసీనతతో.

"ఏమో_వాళ్ళింట్లో ఆ ముగ్గురే వున్నారు. మిగతా వాళ్ళంతా చుట్టుపక్కల వాళ్ళేమో" అంది మా ఆవిడ.

మరి నెలరోజులకి ఓ వింత సంఘటన జరిగింది.

ఆ రోజు ఆదివారం. తీరిగ్గా యింట్లో కూచున్నాను. మాలతి ఎవరింటికో వెళ్ళింది. హఠాత్తుగా కమల గుర్తొచ్చి కిటికీతలుపులు తెరిచాను.

ఎదురుగ్గా పురూరవుడూ, ఊర్వశీ కనిపిస్తున్నారు.

జీవితంలోకి హఠాత్తుగా ప్రవేశించిన సుఖాన్ని శాశ్వతం చేసుకోవాలన్న గుంజాటనపడే పిచ్చిరాజు - అతని ఆరాటంలో ఆనందాన్ని వెదుక్కొంటూ కలలో అనుభవంలాగ చేజిక్కి జారిపోయే ఊర్వశీ-నవ్వొచ్చింది నాకు.

కాస్సేపటికి కనిపించింది కమల. జడవిప్పి అల్లుకుంటుంది. నన్ను చూసి తుళ్ళిపడినట్టు ఆగింది. కిటికీదగ్గరకువచ్చి నేను చూస్తున్నానా లేదా అని శ్రద్ధగా పరికిస్తోంది. అంతలో ప్రక్కలకి చూస్తోంది. పాపం! ఎవరన్నా వస్తారన్న భయం నాలాగానే ఆమెకూ ఎక్కువేమో మరి!

ఎంతో ప్రయత్నించి ఈ రోజు సాహసంచేసి ఏదో చెప్పాలనుకున్నాను. ఏమిటి? భయపడవద్దనా? ఏమో! తెలీదు. పెదాలు కదులుతున్నాయి.

ఇంతలో-ఇంతలో - ఆమె చటుక్కున పక్కకి తప్పుకొంది. నేను జాగ్రత్తపడేలోగా ఆ గదిలో కిటికీదగ్గర మా

ఆవిడ కనిపించింది. చీకటిలోకి జాగ్రత్తగా చూస్తున్నాను. మా ఆవిడే! మొదట నన్ను నిర్ఘాంతపోయి చూసి, తెల్ల బోయి, అంతలో పకాలున నవ్వడం ప్రారంభించింది.

సిగ్గుతో కుంచుకపోయి, ఏంచేయాలో తెలీక తల పట్టుకు కూర్చుండిపోయాను. రక్తం ముఖానికిపాకి ఎర్రబడింది. ఈ అఘాతాన్ని తట్టుకోనడం ఎలాగో తెలీక మనస్సులో నాకు నేనే లుమ్మతిరిగిపోయాను.

"అవేం పన్లండీ మీకు," అంటూ, నవ్వాపుకొంటూ వచ్చింది మాలతి కాస్సేపటికి. నేను మాట్లాడకుండా తేలు కుట్టిన దొంగలాగ కూర్చోవడం చూచి ఒకటే నవ్వు-

"వయస్సు వస్తున్నకొద్దీ - మరీ చిన్నవారయిపోతు న్నారు మీరు" అంటోంది.

కేసు సరిగ్గా వాదించలేని ప్లీడరులాగ తయారయింది నా పరిస్థితి.

"అదికాదు మాలతీ. కిటికీ తలుపు తెరిచేసరికి నువ్వు కనిపించావు" అనబోయాను.

"చాల్లెండి. ప్రతిరోజూ మీరక్కడ నిలబడతారటగా- ఆమె అంతా చెప్పింది"

నేను దిమ్మరపోయాను. నోటినుంచి మాటరాలేదు.

ఇట్లాంటి రహస్యాలు ఆడవాళ్ళు ఒకరితో ఒకరు చెప్పు కొంటారు కాబోలు. కాని నా భార్యతోనే చెప్పడం - ఈ సాహసానికి అర్థం ఎంతకీ బోధపడడంలేదు.

నిజంగా ఆమెకు నామీద ప్రేమ–ప్రేమకాదు పోనీ–కోరిక ఉందా? లేక ఆ కళ్ళ అర్థాన్ని సరిగ్గా తెలుసుకోలేక పోయానేమో!

ఆ సాయంకాలం ఆఫీసునుంచి వస్తూంటే వీధిలో నిలబడింది. ఆమె నేను చూస్తే నవ్వుతోంది. నా పిచ్చితనాన్ని, ఆతృతనీ చూసి హేళనచేస్తోందేమో. నిజంగా ప్రేమలేదేమో–ననుకొన్నాను.

ఈ సంఘటన జరిగాక మరి ఆ యింట్లో ఉండాలనిపించలేదు నాకు. ఎంతో ప్రయత్నంమీద మరొకయిల్లు చూసుకుని అక్కడికి మారిపోయాను. మా ఆవిడ కిదంతా నవ్వుగా వుంది. "ఆవిడ మిమ్మల్నేమీ చెయ్యదులెండి. ఈ ఇల్లు బాగానేవుంది" అంటుంది, నా ముఖంలో చికాకుని కనిపెట్టి. ఏమయినా సరే అక్కడ ఉండడానికి వీలులేదన్నాను, కమలని జయించలేకపోయానన్న ఉదాసీనత కేమో అది!

మరి రెండురోజులకి మా సైకో అనలిస్టు మిత్రుడి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది – ఈ వూరికి బదిలీ అయినట్లు. మరి వారం రోజులకి వాడే స్వయంగా దిగాడు. వస్తూనే 'ఇల్లు కావాలంటూ' నా దగ్గరికి పరుగెత్తుకు వచ్చాడు.

పాతయింటిని అతనికి చూపాను. "ఈ యిల్లు నీ కన్నివిధాలా నచ్చుతుంది భాయ్. మీ ఆవిడని తెచ్చుకొనేముందు ఓ నెలరోజులపాటు బ్రహ్మచర్యం వెలిగించు. అది నా సలహా" అన్నాను.

"ఏం కథ?"

"ఉందిలే. నీకే తెలుస్తుంది" అని మాత్రం అన్నాను.

పదిహేనురోజుల తరువాత ఆ యింటివేపు వెళ్తే సరిగ్గా అదే కిటికీదగ్గర నిలబడి ఉన్నాడువాడు.

"ఏం కథ"—ఈసారి నేనడిగాను.

"ఉండు ఓ క్షణం" అని నన్ను పక్కకి తోశాడు. ఆమె వాడివేపు చూడడం, అంతలో ఎవరో పక్కకిరావడం, వీడిని గమనించడం, వాడు చటుక్కున తప్పుకోవడం అంతా క్షణంలో జరిగిపోయింది.

"ఏమిటి కనిపెట్టావు ఆ అమ్మాయిలో?" అనడిగాను.

కిటికీ తలుపులు మూసి వాడు మంచంమీద పడి దొర్లుతూ నవ్వాడు.

"ఏం?" అంటాను నేను.

"ఈ పదిహేనురోజుల్లో ఆ అమ్మాయిమీద చాలా థియరీ సిద్ధంచేశాను కూచో" అన్నాడు. కూచోన్నాక "మొదట యిది చెప్పు—నీకూ యిలాంటి అనుభవమే ఎదురయిందా!" అనడిగాడు.

తలూపాను. నా కథంతా చెప్పాను. చెప్పాక యింకా ఆతృతతీరక "ఆ అమ్మాయి నిన్ను ప్రేమిస్తోందంటావా?"

"ప్రేమాలేదు గీమాలేదు. నీ మొహం. ఆ అమ్మాయి ఎవరినీ ప్రేమించడం లేదు. తననే తాను ప్రేమించుకొంటుంది"

"అ దేమిటి!"

"అదంతే. ఆమెలో ఒక విచిత్రమయిన 'వానిటీ' ఉంది. మనమీద ఆసక్తికంటె, తనమీద తనకి ఆసక్తి ఎక్కువ. తను యితరుల్ని ఆకర్షిస్తోందా లేదా అన్న ఆలోచన. మనం ఆమె అందానికి ముగ్ధులవుతున్నాం అన్న ఆలో

చన ఆమెకి కావాలి మనంకాదు. సాధారణంగా ప్రతి స్త్రీలో ఉండే కోరికే యిది. కొందరికి అంతర్గతంగానే వుండిపోతుంది. మరి కొందరి కళ్ళల్లో, చేతల్లో యిది బయట పడుతుంది. కాని ఈ అమ్మాయి మరీ విచిత్రమయింది."

"ఏమిటి!"

"మనం ఆమెవేపు చూస్తున్నట్లు గమనించి తను తృప్తిపడడం చాలదు. నలుగురూ తనకి లభించిన ఈ అవకాశానికి ఈర్ష్యపడాలని కోరిక. నలుగురికీ మనల్ని చూపి తన గర్వాన్ని చాటుకోవాలి, "ఆయన నాకోసం పడిచస్తాడు. నాకు మాత్రం విసుగు. ఇందులో ఆశ్చర్యం ఏముందీ"అన్నట్లు వాళ్ళముందు ప్రవర్తిస్తుంది. అందుకని మనల్ని యిక్కడ కట్టి పడేసి నలుగుర్నీ తనే తీసుకువచ్చి చూపుతుంది."

"వాళ్ళందరినీ ఆమే తీసుకు వచ్చిందంటావా?"

"నిస్సందేహంగా—చివరికి మీ ఆవిడనికూడ."

నేను తెల్లబోతూంటే నవ్వి భుజం తట్టాడు.

"ఇదే సృష్టిలోఉన్న విచిత్రం భాయ్. కొందరి అందం మనల్ని బుజ్జగించి జోకొడుతుంది కొందరి అందం రెచ్చగొట్టి భయపెడుతుంది. అణుశక్తిని కొందరు శాంతియుత ప్రయోజనాలకి వాడుకొంటే, కొందరు దేశాన్ని నాశనం చెయ్యడానికి ఉపయోగించబోవడం లేదూ!"

ఈసారి లేచి రాబోతూంటే కిటికీలోంచి ఊర్వశీ పురూరవ కాలెండరు గాలికి అటూ యిటూ కదుల్తూ నన్ను వెక్కిరిస్తున్నట్లనిపించింది.

(—లత, దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక, 1967)